

in omejeni in nam to otežuje proces odpuščanja.

-Napuh in domišljija otežujeta mojo sposobnost odpuščanja. Drži. Žalitev je treba videti čim bolj stvarno.

-Odpustimo lahko le, če se nam dolžnik opraviči. Ne drži. Človek se sam odloči, da bo odpustil, čeprav se dolžnik ni pokesal.

-Ne morem ti spet odpustiti, ker sem ti že prevečkrat. Ne drži. Odpuščamo lahko vedno znova.

-Ko odpustimo, nasprotniku odvzamemo oblast in moč nad nami. Drži. Zato odpuščanje ni nekaj junaškega, ampak je koristno.

-Če odpustim, moram obnoviti prijateljstvo. Ni nujno.

-Ko odpustim, v sebi takoj začutim mir. Ne vedno. Kljub odpuščanju lahko težave ostanejo in stvari se ne rešijo kar same od sebe.

-Odpustiti pomeni pregnati vsakršno misel o maščevanju, zameri ali samopomilovanju. To sicer drži, a ne pomeni, da bo odpuščanje lahko takojšnje, saj je to vsakodneven proces.

-Odpustiti pomeni drugemu želeti dobro. Ne drži. Ko nas nekdo prizadene, bi bilo hinavsko reči, da mu želimo dobro. Koristno je, če začnemo odpuščati, junaško pa je, če sčasoma z Božjo pomočjo dolžniku zaželimo vse dobro in ga blagoslovimo.

-Pravico imam odločiti se, da ne bom odpustil. Takšno razmišljanje ni modro. Ali meniš, da si boljši od tistega, ki te je prizadel? Trditve povzete po članku iz Aletheie) (PK)

POGLOBIMO POSTNI ČAS

Letošnja postna spodbuda Škofijske Karitas Celje želi obogatiti postni čas z vrstico iz evangelija za vsak dan postnega časa posebej. Povabljeni smo, da vsak dan preberemo evangeljski odlomek, ter zmolimo papeževo molitev in Oče naš. Darujmo letos naše molitve za mir, slogo in bratstvo med nami.

ZA VSAK DAN: MOLITEV IN OČE NAŠ

Bog, Oče vseh, pripravi naša srca za srečanje z brati in s sestrami, da bomo zmogli sprejemati raznolikost med pogledi, jeziki, kulturami in verstvi; mazili vse naše bitje z oljem svojega usmiljenja, ki zdravi rane zmot, nesporazumov in prerekanj in naj nas tvoja milost ponižno in blago naravna na zahtevne, a rodovitne steze iskanja miru. To te prosimo po Kristusu, našem Gospodu in bratu. Amen.

1. POSTNA NEDELJA, 18.2.

7.00: živi in + farani

9.00: + iz družin MEDVEŠEK

10.30: + Barbara in Travica GREŠAK, obl.

PONEDELJEK, 19.2. sv. Bonifacij, škof

7.30: + Franciška MLAKAR in vse + MLAKARJEVE
+ Angela BEZGOVŠEK

TOREK, 20.2. sv. Leon Sicilski, škof

18.00: + Jože ZUPANC
+ Katarina BREČKO
po sv maši občni zbor Župnijske Karitas

SREDA, 21.2. sv. Peter Damiani, škof, c. uč.

7.30: + Alojz HERMAN
+ Martin PEGANC
priprošnja za zdravje

ČETRTEK, 22.2., sedež apostola Petra

18.00: + Ivan SENICA, zadušnica

PETEK, 23.2., sv. Polikarp, škof, mučenec

7.30: + Ana HRASTNIK
15.00-17.30: KRAJ TIŠINE
17.30: KRIŽEV POT

18.00: + Angela in Marjan DEGEN
+ Francišek ŠUBIC

SOBOTA, 24.2., sv. Matija, apostol

18.00: + Marija, obl. dva Alojza KLEPEJ, Anton MLAKAR in Darinka DEŽELAK

2. POSTNA NEDELJA, 25.2.

7.00: živi in + farani

9.00: + Marija, 10. obl. in Franc PUH

10.30: + Ivana, Karel KRAJNIK

V tednu od 20. do 24. februarja je reden verouk.

V torek, 20. 2. 2024 vas, po večerni sveti maši, vabimo v malo učilnico na občni zbor Župnijske Karitas Laško, kjer bomo predstavili naše delo v preteklem letu. Vabljeni vsi, ki delate in čutite z nami, ki smo v službi človeka.

MARTINOVA LILIJA

18. februar 2024, leto 15, št.: 7



Oznanjal je Božji evangelij in govóril: »Čas se je dopólnil in Božje kraljestvo se je približalo. Spreobrnite se in vérujte evangeliju!«

(Mr 1,14b-15)

S pepelnično sredo smo stopili na **pot, skozi POSTNI ČAS**, ki traja 40 dni (iz štetja so izvzete nedelje v postnem času, saj za kristjane vsak nedeljski dan pomeni malo veliko noč). V Martinovih lilijah, ki jih bomo prebirali v tem času, bodo zapisana razmišljanja, ki se nam odpirajo ob premišljevanju sedmih besed (stavkov), ki jih je Jezus izrekel, ko je zaradi brezmejne ljubezni do vsakega iz med nas, visel in trpel na križu odrešenja:

Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.

Resnično ti povem: še danes boš z menoj v raj.

Žena, glej, tvoj sin. Glej, tvoja mati.

Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil

(Eloi, eloi, lama sabaktani).

Žejen sem.

Dopolnjeno je.

Oče, v tvoje roke izročam svojo dušo.

Vabljeni, da jih tudi sami, na krajih tišine, namenjenih molitvi (pogovoru z Bogom) v letošnjem postnem času premišljuje.

Na pepelnično sredo, ko sprejememo pepeljenje, z besedami: **Pomni človek, da si prah in da se v prah povrneš**, se spominjamo svoje minljivosti in našega krogotoka življenja. Prihajamo iz zemlje in v zemljo se bomo vrnili. »Smo prah v veselju. Vendar pa smo **prah, ki ga Bog ljubi**. Gospod je želel zbrati naš prah med dlani in vanj vdihniti svojega oživljajočega duha. Tako smo dragocen prah, namenjen, da bo večno živel. Smo zemlja, na katero je Bog razlil svoje nebo; prah, ki vsebuje njegove sanje. Smo upanje Boga, njegova slava.« (papež Frančišek ob začetku postnega časa) Z vzgledom in čisto, brezpogojno ljubeznijo, ko »**Bog položi svojo majhnost ob moje človeško veličino** in položi svoje prste v moje rane, da bi mi dokazal, da **verjame vame**,« me vabi na pot, »a ne katerokoli pot. In ne kakršnokoli pot.« **Vabi me na »pot**, ki ima svojo smer. Svoje postaje. Svoj cilj. Svoj začetek in svoj konec. Svoj smisel.« (Gregor Čušin-Pomisleki)

Vabi me k čuječnosti, da na poti svojega življenja znam razločevati med dobrim in slabim Duhom; oba se me dotikata v moji mehкости, kjer sem šib-ek/ka; kjer kolena moje

volje klecnejo pod težo skušnjave. Čeprav nisem v puščavi, me satan vsakdan skuša, tako kot je skušal Jezusa, kot smo brali v današnjem evangeliju (Mr 1,12-15).

»Človek dokler živi, ni nikoli brez kakšne skušnjave... toda s potrpežljivostjo ter resnično ponižnostjo bomo postali močnejši od vsakega sovražnika«. S potrpežljivostjo in ponižnostjo, v vsakodnevnih hoji za Gospodom, se naučimo graditi naše življenje, ne več zunaj Njega ali kot če Ga ne bi bilo, temveč v Njem in z Njim, saj je izvir resničnega življenja. Skušnjava odstraniti Boga ter spraviti v red sami sebe in svet, računajoč le na lastne moči, je od nekdaj navzoča v človeški zgodovini. **V hoji za svojim Učiteljem in Gospodom, kristjani, skupaj z Njim, duhovno vstopimo v štiridesetdnevno puščavo, da bi se bojevali proti duhu zla.**« (Benedikt XVI.)

Razprte roke na križu nas vabijo na pot LJUBEZNI do nas samih in naših bližnjih. Ne s polnimi usti besed, ampak z vzgledom, bodimo drug drugemu svetla znamenja ob poti življenja.

Pomislimo, **komu vse bomo odpustili**, ker nas je s svojimi besedami, dejanji prizadel in koga bomo **v molitvi prosili za odpustanje** za naše besede, misli in dejanja. Ne pozabimo odpustiti tudi sebi in spustiti v svoje srce Njega, ki nam je prvi odpustil (»**Oče odpusti jim, saj ne vedno, kaj delajo**«) in nam vedno znova in znova odpušča, ker nas ljubi, take kot smo v danem trenutku, prostoru, času, podobi, razmišljanju ter čutenju. »Drug drugemu odpustite, kakor je tudi vam Bog odpustil v Kristusu« (Ef 4,32).

Z mislimi, besedami in dejanji se dotikajmo ran (svojih in drugih), dobljenih na poti življenja. Včasih pogumno, a večkrat s strahom, saj ne vemo, kdaj in kje se bolečina konča. »Kadar se tvoj strah dotakne bolečine drugega, postane pomilovanje. Kadar se tvoja ljubezen dotakne bolečine drugega, postane sočutje« (Stephen Levine).

Rojeni iz ljubezni smo poklicani gojiti in deliti ljubezen. In kadar življenje zaboli in rana zakrvavi, z zaupanjem sprejemajmo in dajajmo bolečino drug drugemu v roke sočutja, da jih objame Ljubezen, ki zdravi in celi, kot pravi 3. vrstica Psalma 147: »Gospod zdravi potrte v srcu in obvezuje njihove rane.«

Odpustanje v krščanskem življenju ni stvar izbire. Vsakič, ko molimo očenaš, se **zavežemo k odpustanju**: »Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpustimo svojim dolžnikom.« Če smo iskreni, večino izmed nas ta misel navdaja s strahom. Kakšna usoda bi me doletela, če bi mi Bog v svojem usmiljenju odpustil le toliko, kolikor sem jaz odpustil tistim, ki jih ne maram? A tu ne gre za naša čustva. Odpustanje ni čustvo, ampak dejanje naše volje. In ker se nam vedno znova porajajo dvomi in vprašanja, ko je govor o odpustanju, katera so mučila že apostola Petra, ki je na vprašanje Jezusu: »Gospod, kolikokrat naj odpustim svojemu bratu, če greši zoper mene? Do 7-krat?« (število 7 v Svetem pismu izraža popolnost in Peter je s tem izražal velikodušnost), prejel »šokanten« odgovor: »Ne pravim ti do 7-krat, ampak do 70-krat 7-krat« (Mt 18,21-22), preberite spodnje trditve in razmislite pri sebi, kaj je laž in kaj resnica o odpustanju:

-Odpustanje ni čustvo, temveč dejanje volje. Drži.

-Prvi korak k odpustanju je ponižna zmožnost priznati, da sem tudi sam žalil in mi "mora biti odpuščeno". Drži.

-Če odpustim, ne bi smel ničesar več čutiti. Ne drži. Lahko odpustimo in neko čustvo še vedno ostane. To je del celjenja ran. Če se spomnimo dogodka in čustva, to še ne pomeni, da nismo odpustili.

-Kdor me je užalil, si ne zasluži mojega odpustanja. Mor-da res. Vseeno pa si vi zaslužite, da živite svobodno in v miru.

-Ne odpustim, ker ne morem. Laž. Če ne odpustite, je to zato, ker nečete; odpustanje je stvar volje.

-Odpustim, a ne pozabim. Drži. Če nimamo težav s spominom, potem je jasno, da se takšne stvari težko pozabijo. Še več, včasih se je dobro spomniti, da smo pozorni. Če pa imam z "ne pozabim" v mislih to, da se bom v pravem trenutku lahko maščeval ali užival ob gledanju, kako naš dolžnik trpi, je to že druga stvar. Odpustiti ni pozabiti ni isto. Najbolje je, če se spomnimo, a ne občutimo več.

-Odpustanje predpostavlja, da se z drugim spravimo in smo spet skupaj. Ne drži. Velikokrat je celo zdravo, da si vzame-mo čas in postavimo določeno razdaljo.

-Ko sem odpustil, moram dolžniku to povedati. Ne drži. Odpustanje je osebno dejanje, ki se sproži v trenutku, ko si nekdo zaželi in pokaže voljo po odpustanju. Ni treba, da kdo to ve. Odpustanje je enosmerno.

-Odpustiti je lahko. Ne drži. Predvsem zato, ker smo ljudje krhki